

SCARLETT ST. CLAIR

ADRIAN X ISOLDA

VOLUMUL I

REGELE
RĂZBOIULUI
ȘI AL
SÂNGEJUI

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA  EDGE

UNU



O ARMATĂ DE VAMPIRI ÎȘI AȘEZASE TABĂRA LA MARGINEA regatului tatălui meu. Vârfurile negre ale corțurilor lor arătau ca un ocean de valuri ascuțite, care părea să se întindă pe kilometri întregi, unindu-se la orizont cu cerul de culoare roșie de deasupra înspăimântătorului Revekka, Regatul Vampirilor. Avea această culoare de când îl știam. Se spunea că fusese blestemat de Dis, zeița spiritului, pentru a preveni lumea asupra răului zămislit acolo, răul care începuse cu Regele Sângelui. Din nefericire pentru Cordova, cerul roșu nu urmărea răul în drumurile lui, așa că nu existase niciun avertisment atunci când vampirii își începuseră invazia.

Apăruseră dintr-odată noaptea trecută, la granița de apus, ca și cum ar fi călătorit odată cu umbrele. De atunci, totul fusese liniștit și tăcut, de parcă simpla lor prezență ar fi răpit orice urmă de viață; nici măcar vântul nu se mai mișca. În piept mi s-a strecurat o neliniște, ca o gheară înghețată, apoi mi s-a înșurubat adânc în stomac; stăteam între copaci, la câțiva metri doar de primul rând de corturi. Nu puteam să scap de sentimentul că acesta

e sfârșitul. Se contura în spatele meu, încleștându-mi umerii cu degetele-i lungi.

Zvonurile le precedaseră însă sosirea. Zvonuri despre cum comandantul lor – chiar și *gândul* la numele lui îmi provoca ura –, Adrian Aleksandr Vasiliev, distrusese Jola, prădase Elin, cucerise Siva și arsese Lita. Cele nouă Case ale Cordovei cădeau una câte una. Vampirii erau acum la ușa mea și, în loc să-și cheme supușii la luptă, tata, regele Henri, ceruse o întrevvedere.

Voia să se înțeleagă cu Regele Sângelui.

Decizia tatălui meu fusese primită cu reacții contradictorii. Unii doreau să lupte mai degrabă decât să se supună domniei acestui monstru. Alții erau nesiguri – oare tata nu schimbase moartea de pe câmpul de luptă cu o altă moarte?

Măcar în luptă existau adevăruri. Fie supraviețuiești, fie mori.

Sub domnia unui monstru, nu existau adevăruri.

— N-ar fi trebuit să-ți permit să vii aici atât de târziu sau să te apropii atât de mult.

Comandantul Alec Killian stătea prea aproape, practic în cârca mea, cu umărul atingându-mi spatele. În orice altă zi, i-aș fi scuzat apropierea, atribuind-o devotamentului cu care mă escorta, dar știam că acum era vorba despre altceva.

Comandantul încerca să-și răscumpere greșelile.

M-am îndepărtat cu un pas, întorcându-mă ușor, cât să-i arunc o privire ursuză și să pun o anumită distanță între noi. Alec – sau Killian, cum preferam să-i spun cel mai adesea – era comandantul Gărzii Regale, funcție pe care o moștenise de la tatăl său, al cărui nume îl împărtășea și care murise pe neașteptate cu trei ani în urmă.

M-a ațintit cu ochii lui cenușii de oțel și totuși cumva blânzi. Cred că aș fi preferat doar oțelul, pentru că tandrețea m-a făcut să-mi doresc să fac încă doi pași înapoi. Însemna că avea anumite

sentimente pentru mine, dar orice plăcere pe care o avusesem cândva de a-i atrage atenția se risipise.

Din câte se părea, era tot ce credeam că îmi doresc la un bărbat – o frumusețe robustă, cu un corp modelat de orele de antrenament. Uniforma lui, o tunică bleumarin și pantaloni cu ornamente aurii, dimpreună cu o capă aurie ridicol de teatrală, îl ajuta să-și sublinieze prezența. Avea o coamă de păr des și negru, și petrecusem puțin cam prea multe nopți cu acele șuvițe înfășurate în jurul degetelor, cu corpul încălzit, dar nu aprins de pasiunea pe care mi-o dorisem cu adevărat. În cele din urmă, comandantul Killian nu fusese decât un amant mediocru. Nu-mi venise în ajutor nici faptul că nu-mi plăcea barba lui, care era lungă și-i acoperea jumătate din față. Nu mă lăsa să-i simt forma maxilarului, deși ghicisem că are unul puternic, potrivit cu prezența lui – care începea să mă calce pe nervi.

— Sunt mai mare în grad, comandante! Nu e în puterea ta să-mi spui ce să fac.

— Nu, dar este în puterea tatălui tău!

O altă izbucnire de iritare mi-a urcat pe șira spinării și m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Atunci când Killian nu se simțea în stare să mă *controleze*, recurgea la amenințarea tatălui meu. Și se întreba de ce nu mai voiam să mă culc cu el.

În loc să recunoască furia pe care mi-o provocase, Killian a zâmbit de sus, mulțumit că atinsese un punct sensibil.

A făcut semn cu capul spre tabără.

— Ar trebui să atacăm la lumina zilei, în timp ce inamicii dorm, a sugerat.

— Doar că ai sfida ordinele de pace ale tatălui meu, i-am replicat.

Altădată, aș fi fost de acord cu el – de ce să *nu* măcelărim vampirii în timp ce dorm? Lumina soarelui era, la urma urmei, punctul lor slab. Doar că Teodoric, regele Jolei, le ordonase

soldaților săi să facă exact același lucru, iar înainte chiar de-a putea lansa atacul, întreaga armată fusese învinsă de ceva numit de oameni „ciuma sângelui”. Cei atinși de boală sângeraseră prin toate orificiile corpului până la moarte – inclusiv regele Teodoric și soția lui, care lăsaseră în urmă un copil de doi ani care să moștenească tronul sub conducerea Regelui Sângelui.

După cum se dovedise, lumina soarelui nu oprea vrăjile.

— Oare vor avea la fel de mult respect pentru noi când va cădea noaptea? a replicat Killian.

Comandantul nu avusese rețineri să-și exprime părerea despre Regele Sângelui și invazia sa asupra Cordovei. Îi înțelegeam ura.

— Ai încredere în soldații pe care i-ai antrenat, comandante! Nu pentru asta v-ați pregătit?

Eram convinsă că nu-i plăcea răspunsul meu. Îi *simțeam* încruntarea în spatele meu, pentru că amândoi știam că, dacă vampirii se decideau să atace, eram morți. Era nevoie de cinci dintre ai noștri pentru a doborî unul dintre ei. Trebuia doar să sperăm că promisiunea Regelui Sângelui față de tata valora cât viețile oamenilor noștri.

— Nimeni nu e pregătit pentru monștri, prințesă! a răspuns Killian.

Mi-am luat privirea de la el și m-am concentrat asupra corului regal, care se deosebea prin detaliile lui purpurii și aurii, în timp ce comandantul a adăugat:

— Cred că nici zeița Dis nu știa ce va ieși din blestemul ei.

Se spunea că Adrian o înfuriase pe Dis, zeița spiritului, și, ca urmare, ea îl blestemase să tânjească după sânge. Blestemul ei se răspândise – unii oameni supraviețuiseră transformării în vampiri, iar alții, nu! De la incarnarea lor, lumea nu mai cunoscuse pacea. Prezența lor dăduse naștere la alți și alți monștri, care se hrăneau cu sânge, cu viață. Eu nu cunoscusem nimic altceva, dar bătrânii noștri, da, și își aminteau o altă lume. Fără ziduri

și porți nemăsurat de înalte în jurul fiecărui sat. Își aminteau cum era să nu-ți fie teamă să te plimbi pe sub cerul înstelat la căderea serii.

Nu mă temeam de întuneric.

Nu mă temeam de monștri.

Nu mă temeam nici măcar de Regele Sângelui.

Dar mă temeam pentru tata, pentru poporul meu, pentru cultura mea.

Pentru că Adrian Aleksandr Vasiliev era inevitabil.

— Presupui că știi cum gândește o zeiță? l-am întrebat.

— Mă tot provocă. Am greșit cu ceva?

— Te așteptai la complezență pentru că ne-am futut?

A tresărit, iar sprâncenele i-au coborât peste ochi. *În sfârșit*, m-am gândit. *Mânie!*

— Deci ești supărată, a spus el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bineînțeles că sunt supărată. L-ai convins pe tata că am nevoie de o escortă.

— Te furișezi noaptea afară din dormitorul tău!

Nu-mi trecuse prin cap faptul că să mă culc cu Killian ar putea însemna vizite neanunțate în dormitorul meu. Numai că, potrivit obiceiului, întrecuse măsura, iar într-o noapte nu mă găsisese în odaie. Trezise tot castelul și pusese o întreagă armată să mă caute în pădurea din jur. Tot ce voisem să fac era doar să privesc stelele, așa cum făceam de ani buni de pe vârful dealurilor unduioase din Lara. Toate astea însă se terminaseră acum o săptămână. După ce fusesem găsită, tata mă chemase în biroul său. Îmi ținuse o prelegere despre starea lumii și importanța vigilenței, apoi îmi dăduse gărzi și un ordin de stingere.

Protestasem, firește. Eram bine antrenată; eram un războinic la fel de priceput precum Killian. Mă puteam proteja, cel puțin, în interiorul granițelor Larei.

„Nu”, spusese tata. Cuvântul fusese atât de dur și de brusc, încât sărisem în sus. După o clipă de tăcere, în care respirase adânc, adăugase: „Ești prea importantă, Issi.”

Și în acel moment păruse atât de distrus, încât nu mai fusem în stare să mai zic vreun cuvânt – nici lui, nici lui Killian.

O săptămână mai târziu... și mă simțeam prinsă în capcană!

— Din moment ce ești atât de dornic să-mi dezvălui secretele, comandante, ai recunoscut și că m-ai futut?

— *Nu mai folosi cuvântul ăsta!*

A vorbit cu dinții încleștați.

Măcar se înflăcăra pentru ceva, m-am gândit. Totuși, ordinul lui nu făcea decât să mă provoace.

— Și ce cuvânt ar trebui să folosesc? am șuiertat. *Am făcut dragoste?* Nu prea merge.

Eram răutăcioasă, dar când eram furioasă, voiam ca destinatarul furiei mele să o *simtă*, și știam că sigur Killian o simțea. Era o trăsătură pe care o adoptasem de la mama, având în vedere că tata rareori își exprima frustrarea.

— Din câte se pare, ai impresia că ceea ce s-a întâmplat între noi înseamnă ceva mai mult.

Era ca și cum ar fi crezut că, de la o zi la alta, căpătase drepturi asupra mea, or eu nu suportam asta.

— Sunt chiar atât de jalnic? a întrebat el, cu vocea liniștită.

Pumnii mi s-au încleștat și, preț de-o clipă, o undă de vinovăție mi-a strâns pieptul. M-am scuturat repede de ea.

— Nu mai încerca să-mi răstălmăcești vorbele!

— Nu încerc să le răstălmăcesc, dar nu poți să spui că nu ți-a plăcut timpul petrecut împreună.

— Îmi place sexul, Alec! i-am spus pe un ton categoric. Dar asta nu înseamnă nimic.

Erau cuvinte neglijente, dar vorbeam serios. Alesesem să mă culc cu Killian doar pentru că fusese acolo, la îndemână, iar acum voiam să mă eliberez. Asta fusese prima mea greșeală.

Pentru că mă făcuse să ignor alte avertismente, cum ar fi tendința pe care o avea de a-l ține pe tata la curent cu fiecare mișcare a mea.

— Nu vorbești serios! a spus el.

— Killian!

Numele lui mi-a alunecat de pe buze – un avertisment. Nu mă asculta, iar dacă era un lucru pe care îl uram, acela era un bărbat convins că nu-mi cunosc propria minte.

— Când o să înveți? *Întotdeauna* spun ceea ce vreau să spun.

Am început să mă învârt în jurul lui, iar Killian m-a prins de mână. M-am eliberat și i-am dat un pumn în burtă. A gemut și a căzut în genunchi în timp ce m-am întors și am plecat.

— Isolda! a pufnit. Unde te duci?

Mi-am continuat drumul prin pădurea deasă; frunzele erau moi sub picioare, încă umede de roua dimineții. Mi-aș fi dorit să fie mijlocul primăverii, când copacii erau verzi și luxurianți. Aș fi putut dispărea mult mai ușor atunci. În loc de asta, pășeam printre niște trunchiuri palide, scheletice, sub un baldachin de ramuri împletite. Cu toate acestea, eram sigură că aș putea să-l las în urmă pe Killian. Cunoșteam pădurile așa cum îmi cunoșteam inima. Aș fi reușit să mă întorc la castel fără el, așa cum îmi fusese planul înainte să mă urmeze la graniță.

— Idiotule! am șuiert.

Mă durea maxilarul de cât îmi încleștam dinții. Nu îl uram pe Killian, dar nu acceptam să fiu ținută în colivie. Eram conștientă de pericolele din lume și fusesem crescută să lupt cu orice fel de monstru, inclusiv cu vampiri. Chiar dacă nu mă puteam măsura cu ei, măcar știam lucrul ăsta. Dacă ar fi fost după Killian,

armatele noastre s-ar fi războit cu vampirii chiar acum și probabil că mulți dintre oamenii noștri ar fi fost deja morți.

Ca oameni, nu aveam nici vreun leac pentru a lupta împotriva bolilor lor, nici abilitatea de a fugi de ei, nici vreo modalitate de a le contracara vrăjile sau monștrii pe care îi treziseră. Eram mai slabi în toate și așa aveam să fim mereu dacă niciuna dintre zeițe nu avea să răspundă nenumăratelor rugăciuni ale devoților, ceea ce era puțin probabil.

Zeițele ne abandonaseră cu mult timp în urmă, iar uneori aveam impresia că sunt singura persoană care știa asta.

Mi-am încetinit mersul pe măsură ce mirosul de putrefacție se făcea tot mai puternic. Fusese slab la început și, preț de-o clipă, crezusem că mi se pare doar.

Apoi, un fior rece mi s-a strecurat pe șira spinării și m-am oprit brusc.

Un strigoi era pe-aproape.

Strigoii erau oameni care muriseră de ciurma sângelui și înviașeră din morți. Erau creaturi îngrozitoare, lipsite de minte, și nu treau dorința nesățioasă de-a se hrăni cu carne omenească.

Mirosul a devenit tot mai puternic, iar eu mi-am îndoit mâna, întorcându-mă încet pentru a privi monstrul uscat.

Stătea la marginea luminișului, cu spatele plecat, privind cu ochii și obrajii goi. Părul lui rar se lipise de cheagurile de sânge de pe fața aproape scheletică. M-a privit și apoi a adulmecat aerul, iar din gât i-a izbucnit un mârâit, în timp ce buzele i se deschideau, scoțând la iveală dinții alungiți. Pe urmă, a scos un urlet sinistru, a căzut în patru labe și a început să alerge spre mine.

Mi-am depărtat picioarele, pregătindu-mă pentru impact. S-a aruncat spre mine și, pe când se apropia, mi-am îndreptat mâna spre el, deschizând un cuțit pe care îl țineam într-o teacă din jurul încheieturii mâinii. Cuțitul s-a înfipt cu ușurință între coastele creaturii. La fel de repede, m-am îndepărtat, retrăgând

lama. Sângele mi-a împrôșcat fața în timp ce strigoii s-a clătinau, țipând la mine, furios și chinuit.

Lovitura îl rănise doar.

Pentru a ucide un strigoi, trebuie să-i desparți capul de trup și apoi să-l arzi.

Acum, când monstrul era slăbit, mi-am scos sabia. În timp ce metalul ascuțit se lovea de teacă, creatura și-a șuierat ura, înainte de a se arunca din nou spre mine. S-a înfipt adânc în lama sabiei, iar ghearele ei au dat să sfâșie, sfârtecându-mi rochia și pielea. Am scos un strigăt gutural când am simțit durerea, care a fost însă depășită în curând de furie și excitare. Am retras sabia și am rotit-o. Marginea era ascuțită, dar a rezistat și s-a înfipt în gâtul strigoii. Mi-am proptit piciorul pe pieptul lui și mi-am eliberat lama. Când strigoii a căzut, i-am trecut din nou lama sabiei prin gât, iar când corpul a lovit pământul, capul i s-a desprins și a aterizat la câțiva metri distanță.

Am rămas o clipă în picioare, respirând greu, cu pieptul arzând acolo unde creatura îmi sfâșiasse pielea. Trebuia să ajung la medic, căci infecția se instala rapid în cazul rănilor de strigoi. Înainte de-a porni la drum, am lovit cu piciorul capul strigoii, trimitându-l să se rostogolească până la pâlcul de copaci de la marginea luminișului.

Nu ar fi fost grozav pentru mine și pentru independența mea să mă întorc rănită la castel.

Aerul s-a schimbat brusc, iar eu m-am răsucit, ridicându-mi sabia încă o dată, doar ca s-o lovesc de-o alta.

Impactul m-a surprins, pentru că m-a adus față în față cu un bărbat. Era izbitor de frumos, dar într-un fel aspru. Trăsăturile sale erau numai unghiuri – pomeți înalți, maxilarul ascuțit, un nas drept, toate încadrate de părul blond care îi cădea în valuri molate peste umeri. Avea buze pline și moi, iar ochii îi erau umbriți de niște sprâncene bine desenate. Ochii lui ciudați – albaștri,

cu margini albe – mi-au reținut însă privirea când și-a înclinat capul și-a vorbit:

— Ce cauți tocmai aici?

Vocea lui sugera intrigă, era mătăsoasă în inflexiuni, iar auzul ei mi-a strâns pânțele.

Mi-am coborât sprâncenele la vorbele lui și l-am cercetat în continuare. Purta o tunică neagră, fixată cu cataramă de aur, și o mantie ușoară de aceeași culoare. Marginile erau cusute cu fir de aur. Era o lucrătură frumoasă, dar nu era făcută de oamenii noștri – modelele noastre erau mult mai complicate!

Mi-am mijit ochii.

— Cine sau ce ești? am întrebat.

Bărbatul și-a coborât sabia, ca și cum nu mă mai percepea ca pe-o amenințare, ceea ce m-a făcut să-mi doresc să fiu una, doar că mi-am lăsat și eu brațul în jos, cu degetele destinate în jurul plăselelor. Am încercat să le strâng mai puternic, dar nu am reușit.

— Sunt multe lucruri! a spus el. Om, monstru, amant.

De data asta, când a vorbit, am simțit un ușor accent – ca o mică tăietură pe care nu am putut-o localiza.

— Țsta nu e un răspuns, i-am zis.

— Cred că vrei să spui că nu e răspunsul pe care îl vrei tu.

— Te joci cu mine!

Zâmbetul i s-a lărgit și a părut deodată răutăcios într-un fel plin de păcat, pe care mi-am dorit de îndată să-l gust și să-l simt. Aceste gânduri mi-au făcut pielea de găină și am simțit că mă înfierbânt sub privirea lui.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat cu o voce joasă, un murmur care mi-a stârnit un fior în adâncul pântecelui.

Am înghițit cu greu.

— Vreau să știi de ce ești aici!

— Urmăream strigoii când și-a schimbat drumul.

Ochii lui au coborât spre pieptul meu.

— Acum înțeleg de ce.

Conștientă de starea mea jalnică, mi-am ridicat mâna și am suierat la înțepătura pielii sfâșiate. Explozia bruscă de durere m-a amețit.

— L-am omorât, am reușit să spun, deși limba mi se împleti-
cea în gură.

Colțurile buzelor i s-au ridicat.

— Văd și eu asta.

— Ar trebui să plec, am șoptit, susținându-i privirea.

Am vrut să-mi mișc corpul, dar mă simțeam prea moale. Poate că era infecția, care mi se răspândea deja în sânge.

— Ar trebui, a fost de acord. Dar nu o vei face.

Am simțit pericolul în timp ce vorbea, iar când a făcut un pas spre mine, mi-am recăpătat brusc capacitatea de-a mă mișca. Mi-am îndreptat mâna spre abdomenul lui, eliberându-mi cuțitul, dar m-a prins de încheietura mâinii. M-a tras în față, apăsându-și corpul de al meu, în ciuda rănii pe care o aveam, în ciuda sângelui. S-a aplecat asupra mea, apucându-mă de cap, cu degetele înfipite în părul meu, și, pentru o clipă, m-am temut că ori mă va săruta, ori îmi va rupe gâtul. În loc de asta, m-a apucat și mai strâns, cu ochii ațintiți asupra mea, și a început să-și plimbe degetele pe buzele mele.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

Vocea lui a răsunat în mine și m-am pomenit răspunzând:

— Sunt Isolda!

Răspunsul mi-a alunecat de pe buze, în pofida minții, care se dezlănțuia împotriva lui.

— Cine ești?

Am răspuns din nou fără să vreau, cu o voce ca șoapta unei amante:

— Sunt prințesă a Casei de Lara.

— Isolda! mi-a repetat numele, un mârâit aspru care mi-a vibrat în piept. Iubita mea!

Apoi s-a aplecat, iar limba lui a început să-mi curețe rana de pe piept. Nu puteam să respir, nu mă puteam mișca și nu puteam vorbi. Partea cea mai rea era *plăcerea* pe care o simțeam. Era ceva posesiv și imoral, și m-am trezit că nu mai încercam să-l înjunghii, ci mă agățam de el în timp ce muncea.

Când s-a îndepărtat, buzele lui pline erau pătate de sângele meu. A înghițit, iar ochii îi străluceau în timp ce îmi cerceta privirea, buzele, gâtul. Căutătura lui a aprins ceva adânc în mine, iar focul s-a răspândit degrabă, umplându-mă de durere. Mi-era rușine, pentru că știam că acest bărbat era un soldat al Regelui Sângelui, un vampir.

M-am smucit din strânsoarea lui și am fost surprinsă când mi-a dat drumul. M-am tras înapoi, iar mâna mi s-a dus orbește la piept, întâlnind pielea netedă. Eram vindecată.

— Ești un monstru!

— Te-am vindecat! a spus el, de parcă asta îl putea absolvi.

— Nu ți-am cerut ajutorul! am răbufnit.

— Nu, dar ți-a făcut plăcere!

Am căscat ochii.

— Mă controlai.

De aceea nu reușisem să-mi apuc sabia, iar trupul meu părea să fie în dezacord cu mintea, și simțeam brusc nevoia disperată să fiu strivită sub greutatea unui corp cald care mă putea umple mai bine decât tot ce avusesem până atunci. Îmi pierdusem controlul.

Și era vina *lui*.

— Eu nu controlez emoțiile.

Vorbea atât de direct, încât era greu să-l acuzi de minciună.

Mi-am ridicat lama, iar vampirul a râs.

— Mânia ți se potrivește, scumpa mea! Îmi place!

M-am încruntat, dar furia mea l-a făcut doar să zâmbească și mai larg, dezvelindu-și dinții albi și strălucitori, fără cel mai mic semn că tocmai se ospătase cu sângele meu. Ura mea pentru el s-a adâncit.

— Este încă ziuă, am spus. Cum de ești în stare să mergi printre noi?

Vampirii puteau ieși în timpul zilei doar în Revekka, unde cerul roșu bloca razele soarelui. *Oare erau pe cale să evolueze?* Gândul mi-a adus un alt soi de teamă în adâncul pântecelui.

— Este aproape de apus, a spus el. Orele astea nu sunt atât de periculoase pentru cineva ca mine.

Ce înseamnă asta?

Nu l-am întrebat, iar el nu a dat nicio explicație. În schimb, și-a înclinat capul.

— Ne vom întâlni din nou, prințesă Isolda! Voi avea grijă de asta!

Promisiunea lui m-a cutremurat ca un jurământ pe care l-ar fi făcut zeiței în persoană. Mi-am ridicat sabia și am atacat, dar a dispărut precum ceața în soarele dimineții.

Rămasă singură, am început să tremur.

Supraviețuisem unei întâlniri cu un vampir care îmi gustase sângele, iar partea cea mai rea era că avusese dreptate.

Îmi plăcuse!